

En pakke blandet Reuter

Publ. i Information 11.02.1986.

Bjarne Reuter: De andre historier. 216 s. Kr. 148,00. Gyldendal, 1986.

Bogen er en samling blandet gods. Den består af noveller, digte, debatindlæg og diverse artikler, som har været trykt tidligere, bl.a. i aviser og antologier. Stykkerne handler om børns og unges liv, og om den kultur de udsættes for. Det kunne alt sammen være godt nok.

Det er vigtige emner, Reuter har fat i. Der er engagement i meget af det. Nogle gange blomstrer hidsigheden ud i formuleringerne i debatstykkerne. Et par af novellerne er Reuter som bedst. Skole- og behandlerteknokratiet spiddes i en novelle. Den er lige så præcis og grinagtig som de bedste steder i Buster- og Bertram-bøgerne. Det er ikke værst.

I debatstykkerne kører han først og fremmest på de elektroniske medier, det bevidstløse billedkonsum og den profitable underholdningsindustri, der blot forstærker miseren i børns liv, deres isolation og kedsomhed. Det kan der være god grund til. Det er alt sammen godt nok.

Alligevel er bogen løs i fugerne. Den blafre i mange retninger. Den svinger fra ret ligegyldig tomgang til præcise stykker, hvad enten det er debat eller noveller. Digtene er gennemgående pæne og lidt kedsommelige.

Bogen er ikke redigeret stramt nok. Man skal søbe for meget postevand mellem snapsene. Den mangler et samlende ærinde, et

brændpunkt og en adresse. Den er måske nok et »hulspejl«, som der står i forordet: »Ikke mindst har de vilkår, der de sidste ti år har været børns og unges, fundet sit aktuelle og evige hulspejl i denne bog«. – Tjah? Det er i så fald et hulspejl, der spreder lyset noget diffust og spejler de vilkår plukvis.

Et af problemerne med Reuters debatfront er, at den holder sig til overfladerne, symptomerne, og at den har det med at blive en fremstilling af elendigheden i børns liv og kultur. Synsfeltet er snævert miseren i det officielle kulturområde og det gængse billede af barnelivets trøstesløshed. Det er én side af sagen, men der er andre.

Børn og unge kan og gør ting bag om det etablerede kulturbillede. Også med de nye medier som redskab. Den side af sagen trænger til at komme op i lyset, også fordi en kvalitetsorienteret dansk kulturproduktion, der skal have mening og grokraft, må forbinde sig med de energier.

Reuters raseri over udsultningen af børnekulturen og over underholdningsindustriens frådser er berettiget. (Det er tilmed en økonomisk dumhed af dimensioner – også for betalingsbalancen.)

Reuters ærinde er vigtige nok, og det er højst påkrævet at få rejst debat og aktivitet i forhold til børn og børnekultur. Det har været underdrejet længe nok. Hvor løs bogen end er, kan den måske tjene som bidrag til det.

